

TADY JDE O ČAS!

AURORA HASNE

AMIE KAUFMANOVÁ JAY KRISTOFF

AURORA_03

Aurora hasne

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Amie Kaufmanová a Jay Kristoff
Aurora hasne – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

AMIE KAUFMANOVÁ
a JAY KRISTOFF

AURORA HASNE

AURORA_03

COO
BOO

Přeložila Kateřina Stupková

Text copyright © 2021 by LaRoux Industries Pty Ltd.

And Neverafter Pty Ltd.

Jacket art copyright © 2021 by Charlie Bowater

Translation © Kateřina Stupková, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7661-604-2

ISBN e-knihy 978-80-7661-674-5 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-675-2 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-673-8 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Pro členy našich jednotek,
bez kterých bychom byli ztraceni:

Amandu,
Brendana
a teď i Pip.

CO BYSTE MĚLI VĚDĚT

► SÉRIE: AURORA

▼ OBSAZENÍ

AURORA JIE-LIN O'MALLEYOVÁ – DÍVKÁ MIMO ČAS. PŘED STALETÍMI MÍŘIL *HADFIELD*, LOĎ PLNÁ KOLONISTŮ, NA KTERÉ AURORA BYLA, NA OCTAVII III. TEĎ UŽ VÍME, ŽE JE DOBŘE, ŽE SE TAM NEDOSTALA, PROTOŽE VŠEM KOLONISTŮM, KTERÍ NA MÍSTO DORAZILI, SE PŘIHODILY VELMI ŠPATNÉ, VELMI... BOTANICKÉ VĚCI. NANEŠTĚSTÍ DO TÉTO KATEGORIE SPADÁ I AUORIN TÁTA.

VÍC O NĚM ZA CHVILIČKU.

POTÉ CO AURI SPOJILA SÍLY S JEDNOTKOU 312 LEGIE AURORA, ZAČALA MÍT VĚŠTECKÉ SNY, VYKAZOVAT TELEKINETICKÉ SCHOPNOSTI A TAK CELKOVĚ SE PROMĚŇOVAT V MALOU, ALE ODHODLANOU SUPERHRDINKU. ZJISTI-LA, ŽE JÍ TYTO SÍLY NADĚLILI EŠVÁRCI, ZÁHADNÁ RASA, KTERÁ PŘED CELÝMI EONY PORAZILA RA'HAAM.

EŠVÁRCI VĚDĚLI, ŽE JEJICH PRASTARÝ NEPŘÍTEL JEN DŘÍMÁ, A TAK PO SOBĚ ZANECHALI ZBRAŇ A TAKY ZPŮSOB, JAK SPOUŠŤ TÉTO ZBRANĚ MŮŽE PROJÍT TRÉNINKEM A NAUČIT SE JI POUŽÍVAT.

V OZVĚNĚ, DUŠEVNÍM TRÉNINKOVÉM PROSTORU, SE AURI NAUČILA SVÉ SCHOPNOSTI OVLÁDNOUT – A NATRÉNOVALA TAKY JINÉ VĚCI SE SVÝM KLUKEM KALEM. VYNOŘILA SE PŘIPRAVENÁ SEJMOUT RA'HAAM, ALE CO SE NESTALO: ZJISTI-LA, ŽE JÍ ZBRAŇ NĚKDO VYFOUKL PŘED NOSEM.

SYLDRATHSKÝ VÁLEČNÍK ZNÁMÝ JAKO HVĚZDOVRAH, KTERÝ BYL TAKÉ VYCVIČEN COBY SPOUŠŤ, POUŽIL ZBRAŇ K TOMU, ABY ZNIČIL HVĚZDU SVÉ VLASTNÍ PLANETY, A TEĎ S NÍ HROZÍ ZEMI. JO A UKÁZALO SE, ŽE JE TO KALŮV TÁTA. TO BYL ROZHOVOR, KTERÝ NESKONČIL MOC DOBŘE.

NAPOSLEDY SPATŘENA: NA PALUBĚ ZBRANĚ, KŘIŠTÁLOVÉ LODI, JAK BOJUJE S HVĚZDOVRAHEM O NADVLÁDU NAD TOUHLE PLANETOU TŘÍŠTÍCÍ SÍLOU, ZE KTERÉ SI VŠICHNI NADĚLAJÍ DO KALHOT.

TYLER JERICHO JONES – VELITEL, ZE KTERÉHO SE STAL UPRCHLÍK. KDYŽ SE TYLER PŘIDAL K LEGII AURORA, NIKDY SI NEPŘEDSTAVOVAL, ŽE BY BYLA JEHO JEDNOTKA PLNÁ... JAK TO ŘÍCT KULANTNĚ... VÝŠKRABKŮ. ALE STEJNĚ TAK SI NIKDY NEPŘEDSTAVOVAL, ŽE BUDE PRCHAT PŘED PŮLKOU GALAXIE, VYKRÁDAT BANKY A LOUPIT VE VRACÍCH VESMÍRNÝCH LODÍ, A UŽ VŮBEC NE TO, ŽE BY SE SPOJIL S TOU NEJHORŠÍ SYLDRATHSKOU VÁLEČNICÍ, KTEROU KDY VIDĚL.

A ZMIŇOVAL JSEM, ŽE JDE O KALOVU SESTRU SAEDII? TEN KLUK MÁ FAKT SPOUSTU KOSTLIVCŮ VE SKŘÍNI, CO?

TYLER KAŽDOPÁDNĚ VYUŽIL SVÉ STRATEGICKÉ GENIALITY A DOLÍČKŮ VE TVÁŘÍCH, CO NEMAJÍ KONKURENCI, K TOMU, ABY DOSTAL SVOU JEDNOTKU Z OCTAVIE DO SMARAGDOVÉHO MĚSTA, KDE SI NE TAK ÚPLNĚ LEGÁLNĚ OPATŘILI PĚKNOU HROMÁDKU PENĚZ, KRABICI PLNOU ZÁHADNÝCH DÁRKŮ, KTEROU JIM NĚKDO V TREZORU ZANECHAL DÁVNO PŘED TÍM, NEŽ CELÁ TA HLE POHROMA ZAČALA, A KLÍČE K VÁŽNĚ, VÁŽNĚ PĚKNÉ NOVÉ LODI.

UPROSTŘED LOUPEŽE, JEJÍMŽ CÍLEM BYLO ZÍSKAT ČERNOU SKŘÍŇKU *HADFIELDU*, BYL NÁŠ GANG ZAJAT JIŽ DŘÍVE ZMÍNĚNOU SYLDRATHSKOU VÁLEČNICÍ SAEDII. O JEDNU ARÉNU S DRAKKANEM POZDĚJI SE TY OCITL POLAPENÝ PRO ZMĚNU GLOBÁLNÍ ZPRAVODAJSKOU AGENTUROU (GIA) PO BOKU SVÉ NOVÉ SYLDRATHSKÉ NEPŘÍTELKYNĚ.

DOZVĚDĚL SE SPOUSTU VĚCÍ, VČETNĚ TOHO, JAK SAEDII VYPADÁ VE SPODNÍM PRÁDLE, A TAKY TO, ŽE ON A SCARLETT NEJSOU LIDÉ, JAK SI MYSLELI, ALE ŽE JEJICH MATKA BYLA SYLDRATHANKA Z KLANU CESTOCHODCŮ.

NAPOSLEDY SPATŘEN: NA ÚTĚKU SE SVOU NOVOU (NE)PŘÍTELKYNÍ SAEDII.

KALIIS IDRABAN GILWRAETH – NEPOCHOPENÝ VÁLEČNÍK. PRO KALA TO BYLA V POSLEDNÍ DOBĚ DOST JÍZDA NA HORKÉ DRÁZE, OD TĚCH NEJLEPŠÍCH OKAMŽIKŮ, JAKO KDYŽ NAŠEL V JEDNOTCE 312 SVOU NOVOU RODINU NEBO KONEČNĚ POZNAL LÁSKU S PARAPSYCHICKOU ZBRANÍ JMÉNEM AURORA, AŽ K TĚM NEJHORŠÍM, KDY BYL ODHALEN JAKOŽTO SYN HVĚZDOVRAHA A VYHOŠTĚN Z JEDNOTKY.

KDYŽ HO OSTATNÍ VYLOUČILI ZE SVÉHO STŘEDU JEN ZA TO, ŽE JIM OPMĚŘIL SDĚLIT TEN MALÍČKÝ DETAIL – TEDY ŽE JE SYNEM JEJICH ÚHLAVNÍHO NEPŘÍTELE –, VRÁTIL SE DO RODNÉHO HNÍZDA. ALE POZOR, ZVRAT! ZŮSTAL VĚRNÝ AUROŘE A BOJOVAL PO JEJÍM BOKU, KDYŽ DORAZILA, ABY SE VYPOŘÁDALA S JEHO OTCEM.

NAPOSLEDY SPATŘEN: NA PALUBĚ EŠVÁRSKÉ ZBRANĚ POD ÚTOKEM MOCNÝCH PARAPSYCHICKÝCH SIL.

SCARLETT ISOBEL JONESOVÁ – TA ÚŽASNÁ, KTERÁ NAINSTALOVALA MŮJ OSOBNOSTNÍ PROGRAM, SVĚTLO MÉHO ŽIVOTA. TAKY VÍ, KDE MÁM VYPÍNAČ.

SLOVA „JEN KDYBY SE TROCHU SNAŽILA“ SE V JEJÍCH REPORTECH NA AKADEMII OBJEVOVALA ČASTĚJI NEŽ U JAKÉHOKOLI JINÉHO KADETA V DĚJINÁCH, ALE JEJÍ NEUVĚŘITELNÁ EMPATIE (KTERÁ ZAS NENÍ TAK NEUVĚŘITELNÁ, KDYŽ SI VEZMETE, ŽE JEJÍ MATKA BYLA CESTOCHODKYNĚ, COŽ ALE SCAR NEVÍ) A ABSOLUTNÍ VĚRNOST JEJÍMU BRATRU-DVOJČETI TYLEROVI JI PŘIMĚLY CESTOVAT PO CELÉ GALAXII SPOLU S JEDNOTKOU 312. JEDINKRÁT SI PŘI TOM NEZLOMILA NEHET.

BĚHEM ZBĚSILÉHO ÚTĚKU JEDNOTKA OBJEVILA V REPOZITÁŘI DOMINIA SBÍRKU DARŮ, KTERÉ JIM TAM NĚKDO ZANECHAL CELÉ ROKY PŘED TÍM, NEŽ SE VŮBEC DALI K LEGII AURORA. SCAR ZÍSKALA TEN NEJLEPŠÍ – PŘÍVĚSEK OSÁZENÝ SKRUMÁŽÍ DIAMANTŮ. KTERÉ JSOU, JAK KAŽDÝ DOBŘE VÍ, NEJLEPŠÍM PŘÍTELEM KAŽDÉ ŽENY.

POTÉ CO BYL TYLER ZAJAT GIA, SCARLETT A OSTATNÍ SE DÁL ZE VŠECH SIL SNAŽILI POMOCI AUROŘE ZNOVU ZÍSKAT ZBRAŇ Z RUKOU HVĚZDOVRAHA, ZACHRÁNIT ZEMI A POKRAČOVAT VE SNAZE ZLIKVIDOVAT RA'HAAM, NEŽ SE PROBUDÍ A POHLTÍ CELOU GALAXII. ŽÁDNÝ STRES.

NAPOSLEDY SPATŘENA: CHYSTALA SE LÍBAT (!!!) S FINIANEM (!!!), ALE NA POSLEDNÍ CHVÍLI BYL TENTO HISTORICKÝ OKAMŽIK PŘERUŠEN UVĚDOMĚNÍM, ŽE DIAMANTY NA JEJÍM PŘÍVĚSKU NEJSOU DIAMANTY, ALE EŠVÁRSKÉ KRYSTALY.

JO A PAK VŠECHNO VYBUCHLO.

FINIAN DE KARRAN DE SEEL – TEN, CO VÁM OPRAVDU PŘIROSTE K SRDCI, JAKMILE HO POZNÁTE. MÍSTNÍ BETRASKANSKÝ MECHANICKÝ GÉNIUS, KTERÝ ZNOVU A ZNOVU PROKAZOVAL SVOU LOAJALITU JEDNOTCE 312.

MOŽNÁ TROCHU OBROUSIL HRANY SVÉHO DRŠNÁCKÉHO VYSTUPOVÁNÍ, ALE JEHO CHYTROPDSTVÍ MU MŮŽETE VYPÁČIT JEDINĚ Z CHLADNOUCÍCH MRTVÝCH DLANÍ. NA COŽ MOŽNÁ DOJDE, VZHLEDEM K TOMU, ŽE POSLEDNÍ VĚC, KTEROU ON, SCARLETT A ŽILA VIDĚLI NA KONCI POSLEDNÍHO SVAZKU, BYL OSLEPUJÍCÍ ZÁBLESK SVĚTLA UPROSTŘED OBROVSKÉ VESMÍRNÉ BITVY, JEJÍMŽ CÍLEM BYLO UBRÁNIT ZEMI PŘED VELMI ZPRUZENÝM HVĚZDOVRAHEM.

NAPOSLEDY SPATŘEN: JAK PŘERUŠUJE SVŮJ CELOŽIVOTNÍ SEN, ŽE POLÍBÍ (!!!) SCARLETT JONESOVOU (!!!), KDYŽ MU DOŠLO TO S PŘÍVĚSKEM. TEN KLUK SI MUSÍ PŘESTAT HÁZET KLACKY POD NOHY, FAKT!

ŽILA MADRANOVÁ – TA S TĚMI NÁUŠNICEMI. A MOZKEM O VELIKOSTI PLANETY.

AČKOLI JI JEJÍ JEDNOTKA POMĚRNĚ DLOUHOU DOBU POVAŽOVALA ZA SOCIOPATKU – A NA JEJICH OBRANU, OPRAVDU VYKAZOVALA VELMI NEZDRAVOU NÁKLONNOST K OMRAČUJÍCÍMU NASTAVENÍ SVÉHO DISRUPTORU –, UŽ JSME ZJISTILI, ŽE JAKO MALÁ MUSELA NA VLASTNÍ OČI SLEDOVAT, JAK JÍ ZAVRAŽDILI RODIČE, KTEŘÍ SE JI SNAŽILI DO POSLEDNÍ CHVÍLE OCHRÁNIT. A OD TÉ DOBY BYLA V GALAXII ÚPLNĚ SAMA.

PŘEDVEDLA DOST DRSNÉ KOUSKY, VČETNĚ ZÁCHRANY JEDNOTKY 312 Z VĚZENÍ NA SAEDIINĚ LODI, A POSUNULA TAK SVOJE TEORETICKÉ DOVEDNOSTI NA ÚPLNĚ NOVOU PRAKTICKOU ÚROVEŇ. VYPADÁ TO, ŽE POMALU, ALE JISTĚ LEDY TAJÍ.

NAPOSLEDY SPATŘENA: BĚHEM BITVY O ZEMI, KDY JI TO SPOLU SE SCARLETT A FINIANEM ROZMETALO NA MOLEKULY.

CATHERINE BRANNOCKOVÁ – PADLÁ SOUPUTNICE. NEJLEPŠÍ KAMARÁDKA TYLERA A SCARLETT A PILOTKA JEDNOTKY 312, CAT „NULA“ BRANNOCKOVÁ BYLA ESO, JAKÉ NEMÁ KONKURENCI.

BYLA POHLCENA RA'HAAM, KDYŽ JEDNOTKA PRCHALA Z OCTAVIE, ALE TO NEBYLO NAPOSLED, CO JSME SE S NÍ SETKALI. TEĎ JE SOUČÁSTÍ RA'HAAM, KTERÉ VYUŽÍVÁ JEJÍ ZNALOSTI K PRONÁSLEDOVÁNÍ AURORY, TYLERA A ZBYTKU JEDNOTKY. A ROZHODNĚ SE NEŠTÍTÍ POUŽÍVAT JEJÍ ZNÁMOU TVÁŘ. KDYŽ BYL TYLER ZAJAT, VYSLÝCHALA HO JAKO JEDNA Z ČLENEK GIA.

NAPOSLEDY SPATŘENA: JAK STŘÍLÍ NA TYLERŮV NEJOBLÍBENĚJŠÍ OBLIČEJ.

CAERSAN, ARCHON NEZLOMENÝCH – KAŽDÁ RODINA JEDNOHO TAKOVÉHO MÁ A TENHLE JE KALŮV. TADY SE HODÍ ZNÁT SYLDRATHSKOU POLITIKU.

TAKŽE, SYLDRATHANÉ SE DĚLÍ NA KABALY, ROZUMÍME? VÁLKONOŠI JSOU VÁLEČNÍCI (NÁPOVĚDA: PŘEČTĚTE SI JEJICH JMÉNO), A KDYŽ SYLDRATHANÉ PODEPSALI MÍROVOU DOHODU S TERRANY A BETRASKANY, VÁLEČNÍCI... NO, ŘEKNĚME, ŽE BY PROSTĚ RADŠI DÁL BOJOVALI.

ČÁST Z NICH SE POJME NOVALA NEZLOMENÍ A ROUZPOUTALA SYLDRATHSKOU OBČANSKOU VÁLKU. VEDL JE CAERSAN, ARCHON NEZLOMENÝCH, JINAK TAKY HVĚZDOVRAH. TUHLE PŘEZDÍVKU ZÍSKAL DÍKY TOMU, ŽE UKRADL EŠVÁRSKOU ŽBRAŇ, KTEROU SE AURI UČILA OVLÁDAT, A ZNIČIL HVĚZDU VLASTNÍ PLANETY V EPICKÉ UKÁZCE SÍLY, KTERÁ VŠECHNY OSTATNÍ PŘESVĚDČILA, ŽE SE MU MAJÍ HEZKY PĚKNĚ KLIDIT Z CESTY, ZA TÍMCO CAERSAN VÁLČIL PROTI VLASTNÍM LIDEM.

JEHO SYN KAL S NÍM NECHTĚL MÍT NIC SPOLEČNÉHO A ODEŠEL, PŘIPOJIL SE INKOGNITO K LEGII AURORA. NO, VIDĚLI JSME, JAK SUPER TO PRO NĚJ DOPADLO.

JEHO DCERA SAEDII MU ZŮSTALA VĚRNÁ, A KDYŽ BYLI ONA A TYLER ZAJATI GIA, CAERSAN DOST JASNĚ PŘEDVEDL, ŽE JE PŘIPRAVEN ROZSTŘÍLET ZEMI NA KOUSKY, ABY JI DOSTAL ZPÁTKY.

NAPOSLEDY SPATŘEN: PŘI PARAPSYCHICKÉM SOUBOJI S AURI O NADVLÁDU NAD ŘEČENOU ZBRANÍ.

SAEDII GILWRAETHOVÁ – DĚSIVÁ SESTRA. KAL SPOLU SE SVOU MATKOU OPUSTIL CAERSANA UŽ JAKO MALÝ, JEHO SESTRA SE VŠAK ROZHODLA S NÍM ZŮSTAT. TEĎ SLOUŽÍ JAKO JEDNA Z JEHO TEMPLÁŘEK, VELÍ OBROVSKÉ A HROZIVÉ BITEVNÍ LODI A TAKY PODSTATNÉ ČÁSTI JEHO FLOTILY.

JE KRÁSNÁ, SMRTÍCÍ A MÁ NÁHRDELNÍK Z PALCŮ SVÝCH BÝVALÝCH NÁPADNÍKŮ KOLEM KRKU. TAKŽE NEŽ SE JI POKUSÍTE SBALIT, RADŠI SE NAD TÍM DVAKRÁT ZAMYSLETE.

POTÉ CO NĚKOLIK NEZLOMENÝCH ZASLECHLO KALOVO JMÉNO V BAROVÉ BITCE NA SEMPITERNITY, STOPOVALA NÁŠ GANG ZE SMARAGDOVÉHO MĚSTA AŽ K VRAKU *HADFIELDU*, KDE TAKY VŠECHNY ZAJALA. PAK DOŠLO NA TU VĚC S DRAKKANEM A SOUBOJEM A ONA S TYLEREM BYLI UVĚZNĚNI GLOBÁLNÍ ZPRAVODAJSKOU AGENTUROU. GĪA, DO KTERÉ UŽ PRONIKLO RA'HAAM, SE SNAŽILA ZAČÍT MEZIPLANETÁRNÍ KONFLIKT, ABY ODVEDLA POZORNOST OD RYCHLE DOZRÁVAJÍCÍCH PLANET SLOUŽÍCÍCH JAKO LÍHNĚ. VŠECHNO JE TO VLASTNĚ DOST KOMPLIKOVANÉ.

NEOCHOTNĚ PŘIZNÁVÁ, ŽE SE TYLER UKÁZAL JAKO ČÁSTEČNĚ UŽITEČNÝ BĚHEM JEJICH ÚTĚKU.

NAPOSLEDY SPATŘENA: NA ÚTĚKU S TYLEREM JONESEM.

EŠVÁRCI – ZÁHADNÍ MIMOZEMŠTANI. PŘED CELÝMI EONY BOJOVALI EŠVÁRCI S RA'HAAM, SNAŽILI SE MU ZABRÁNIT V TOM, ABY OVLÁDLO VEŠKERÝ ŽIVOT V GALAXII. VYHRÁLI.

NO, SKORO.

RA'HAAM SE VE SKUTEČNOSTI SKRYLO, ČEKALO ASI TAK BAMBILION LET, NEŽ ZNOVU NABYDE SÍLY.

PROTOŽE EŠVÁRCI VĚDĚLI, ŽE NA DRUHÉ KOLO UŽ TU NEJSPÍŠ NEBUDOU, OSÍDLILI GALAXII STOVKAMI DRUHŮ – VŠECHNY JSOU DVOUNOHÉ, ZA-

LOŽENÉ NA UHLÍKU A SCHOPNÉ VZÁJEMNĚ SPOLU KOMUNIKOVAT. TENTO DŘÍVE NEVYSVĚTLITELNÝ FAKT SE POSTARAL O VZNIK TAKZVANÉ SJEDNOCENÉ VÍRY. UČENCI JISTĚ NYNÍ OBRÁTÍ SVOU POZORNOST K OTÁZCE, KDO STVOŘIL JEJICH STVOŘITELE.

EŠVÁRCI JSOU PROSLULÍ SVÝMI NÁDHERNÝMI KRYSTALOVÝMI ARTEFAKTY, PRUŽNÝM VZTAHEM K ČASU A OBECNOU ZÁHADNOSTÍ. VYTVOŘILI OZVĚNU, KDE SE AURORA PROMĚNILA Z VYSTRESOVANÉ CESTOVATELKY ČASEM V MOZKOVOU VÁLEČNICI S JEDINÝM CÍLEM.

EŠVÁRCI AURI SDĚLILI, ŽE JEN ONA DOKÁŽE POVOLAT SÍLY, KTERÉ POTŘEBUJE, POKUD SE CHCE OSVOBODIT OD VŠEHO, CO JI VÁŽE KE STARÉMU ŽIVOTU. ALE AURORA SI NAKONEC UVĚDOMILA, ŽE PRÁVĚ TYTO VAZBY JSOU DŮVODEM, PROČ JE VŮBEC OCHOTNÁ BOJOVAT.

NAPOSLEDY SPATŘENÍ: VYMŘELÍ UŽ CELÉ EONY.

RA'HAAM – VYTRVALÝ A ODHODLANÝ NEPŘÍTEL. RA'HAAM SE SNAŽÍ PŘEVZÍT VLÁDU NAD MLÉČNOU DRÁHOU UŽ OD PRADÁVNA A PO POSLEDNÍ VELKÉ PORÁŽCE, O KTEROU SE POSTARALI EŠVÁRCI, SE STÁHLO NA DVACET DVA LÍHNÍ, SKRYTÝCH PLANET, KDE JEHO POSLEDNÍ SEMÍNKA POD POVRCHEM POMALU ZNOVU DOROSTLA KE ZDRAVÍ. NIKDO NEPOČÍTAL S TÍM, ŽE TI OTRAVNÍ TERRANI ZAČNOU KOLONIZOVAT PLANETU OCTAVIA, COŽ RA'HAAM PŘEDČASNĚ PROBUDÍ Z DŘÍMOTY. ZMOCNILO SE TĚL KOLONISTŮ – VČETNĚ AUROŘINA OTCE – A POUŽILO JE K TOMU, ABY SE INFILTROVALO DO TERRANSKÉ SPOLEČNOSTI.

PÁR STOLETÍ POTÉ, CO BYLI INFIKOVÁNI, SE PŮVODNÍ KOLONISTÉ Z OCTAVIE DOSTALI K MOCI A TEĎ ŘÍDÍ GLOBÁLNÍ ZPRAVODAJSKOU AGENTURU, SUPERDĚSIVOU POZEMSKOU ORGANIZACI, KTERÁ MÁ NA STAROSTI TAJNÉ OPERACE A PLANETÁRNÍ BEZPEČNOST.

VŠECHNY JE VEDE PRINCEPS, KTERÝ JE SAMOZŘEJMĚ MYSLÍ JEN DALŠÍ SOUČÁSTÍ RA'HAAM, ALE SÍDLÍ V TĚLE AUROŘINA TÁTY.

TITO JEDNOTLIVÍ AGENTI NEDOKÁŽÍ VYTVÁŘET SPORY POTŘEBNÉ K INFIKOVÁNÍ OSTATNÍCH – STARAJÍ SE JEN O TO, ABY SE NIKDO NEDOSTAL

DO DALŠÍCH LÍHNÍ, KDE RA'HAAM DORŮSTÁ DO PLNÉ SÍLY A UŽ JE SKORO U KONCE SVÉHO VÝVOJE.

VŠECHNO SPĚJE K TOMU, ŽE TYTO PLANETY NAKONEC ROZKVETOU A PO DOZRÁNÍ PUKNOU A ROZŠÍŘÍ SPORY PŘEHYBEM NA VŠECHNY OBÝVANÉ PLANETY V GALAXII. TAM NAKAZÍ VEŠKERÉ INTELIGENTNÍ ŽIVOČIŠNÉ FORMY, ZE KTERÝCH SE STANE SOUČÁST JEDINÉHO SPLYNUTÉHO VĚDOMÍ – RA'HAAM.

PRASTARÉ ZLO TEĎ LOVÍ AURORU A ZBYTEK JEDNOTKY 312 VE SNAZE UDRŽET SVÉ TAJEMSTVÍ V BEZPEČÍ, NEŽ DOZRAJE I ZBYLÝCH JEDNADVACET LÍHNÍ. ZAJALO TYLERA A SAEDII, COŽ ODSTARTOVALO MEZIPLANETÁRNÍ KONFLIKT, KTERÝ VEDL K TOMU, ŽE HVĚZDOVRAH POHROZIL, ŽE ZNIČÍ ZEMI, POKUD SE GIÁ OKAMŽITĚ NEVZDÁ JEHO DCERY.

NAPOSLEDY SPATŘENO: PŘI PRONÁSLEDOVÁNÍ TYLERA A SAEDII, KTERÍ SE POKUSILI UPRCHNOUT. ALE VLASTNĚ JE ÚPLNĚ VŠUDE, NO.

MAGELLAN – Ó, NAZDÁREK, TO JSEM JÁ! NEBUDU LHÁT, UŽ JSEM NA TOM BYL I LÉPE NEŽ V POSLEDNÍ DOBĚ – KDYŽ SE AURORA DOTKLA EŠVÁRSKÉ SONDY SE MNOU V KAPSE, ODESLALO MĚ TO ROVNOU DO VRAKOLANDU, TAKŽE JSEM SE MUSEL POPTAT OSTATNÍCH, ABYCH PRO VÁS DAL TOHLE INFO DOHROMADY. V SOUČASNÉ CHVÍLI JSEM, EHM, NA FARMĚ NA VENKOVĚ, KDE MÁM SPOUSTU MÍSTA NA BĚHÁNÍ.

ALE MOŽNÁ SE PŘED KONCEM PŘÍBĚHU JEŠTĚ VRÁTÍM A VŠECHNO SPASÍM? TO ZNÍ PŘESNĚ JAKO JÁ...

TAKŽE TEĎ SI ZAPNĚTE PÁSY, DRAZÍ PŘÁTELÉ, PROTOŽE JDEME ZASE NA TO.

BYLO NEBYLO, JEDNA BLÁZNIVÁ PARTIČKA DĚCEK ODMÍTLA NASLOUCHAT SVÉMU ULTRA INTELIGENTNÍMU UNIKOMSKÉMU KAMARÁDOVI...

ČÁST 1

DRAK V BOUŘI

1

ZILA

Skutečně zřídka mě něco překvapí. V jakékoli situaci si ze zvyku spočítám procentuální pravděpodobnost všech možných výstupů a ujistím se, že jsem připravena na každou eventualitu.

Přesto mě extrémně šokuje, když zjistím, že jsem stále naživu.

Strávím celých šest vteřin údivem s povolenou čelistí, pomalu mrkám. Poté si přimáčknu dva prsty na krk, abych si zkontrolovala tep, který je sice zrychlený, ale bezpochyby zaznamatelný. To tedy nejspíš svědčí o tom, že neprožívám nečekanou verzi posmrtného života.

Zajímavé.

Pohled vizorem kokpitu ven mi nic neodhalí – žádné hvězdy, žádné lodi, jen naprostá temnota. Instinktivně zkontroluju naše selhávající senzory, ty s dlouhým i krátkým dosahem. Podivné je, že nevidím žádné známky ohromné bitvy, která kolem nás jen před několika málo okamžiky ještě zuřila, těsně před tím, než ešvárská Zbraň odpálila sebe sama – což je incident, který nemohl mít jiný výstup než spálení naší lodi na popel.

Jakkoli je to nemožné, celá syldrathská flotila spolu s flotilami Terranů a Betraskanů i Zbraní samotnou... zmizely.

... Zajímavé?

Ne. Stresující.

O slovo se přihlásí můj výcvik, nastavím prastaré navigační systémy naší syldrathské lodi tak, aby zkatalogizovaly veškeré

viditelné hvězdy, Brány Přehybu a další významné orientační body či fenomény a poté spočítaly, kde se právě teď nacházíme.

Počkat. Nacházíme – my.

Přepnu komunikační zařízení. „Finiane, Scarlett, ještě pořád...?“

„*Dýcháte?*“ ozve se Finianův hlas, jen maličko nevyrovnaný.

„Očividně.“

Přelije se přese mě vlna úlevy a já se jí ani nesnažím vyhnout. Potlačovat takové pocity je neefektivní. Lepší je nechat je přirozeně udát.

„*Právě teď jsem dost zmatený,*“ pokračuje Fin.

„*Copak jsme před chvílí... nevybouchli?*“ zeptá se Scarlett.

„... *mrknu na to,*“ odpoví Fin.

Uslyším drobné vyjeknutí. Tichý povzdech. Uplyne dlouhá chvíle a já jsem téměř v pokušení zeptat se, co se děje, když Finian promluví.

„*Jo,*“ ohlásí se konečně, „*rozhodně jsme pořád naživu.*“

„Shromažďuji informace,“ oznámím jim a navkomy tiše zapíjají. „Prosím, vydržte.“

Když se zadívám na navigační systémy lodi, ucítím, jak se mi mezi obočím tvoří drobná vráska. Nejen že tu není ani stopy po té masivní bitvě, která nás měla zlikvidovat, ale není tu ani stopy po planetárních tělesech terranské sluneční soustavy. Žádný Neptun, Uran ani Jupiter.

Ve skutečnosti nedetekuji žádné známky hvězd vyskytujících se kdekoli v naší blízkosti – a ani nikde ve vzdálenější lokalitě.

Žádné soustavy.

Žádné hvězdy.

Nejspíš jsme se... přemístili.

A netuším kam.

Zajímavé A stresující.

Na zrnícím displeji zobrazujícím výstupy ze senzorů se objeví nová ikona indikující, že se něco nachází za námi. Naše motory po-

řád nefungují, přišly k úhoně během bitvy, takže zapnu zadní senzory a zadívám se do vesmíru táhnoucího se do dále za naší zádi.

To...

Tedy chci říct...

Já, no...

Já...

Přestaň, legionářko.

Zhluboka se nadechnu a narovnáám záda.

Nerozumím tomu, co vidím.

Začnu katalogizovat a třídit to, co je pozorovatelné, jako by to udělal každý dobrý vědec.

Senzory lodi odcítají kolosální fluktuaci v gravitonovém a elektromagnetickém spektru, výrony kvantových částic a odezvy v hyperprostoru. Ale ve vizuálním spektru tato narušení ani po zapojení našich zádočných kamer téměř nespátřuji.

Vlastně nejprve mylně předpokládám, že jsou naše vizuální nástroje poškozeny. Všechno je naprosto černé. A pak v dálce zaplane bledé světlo, drobný pulz rozpadajících se fotonů. A v jejich krátké slézové záři zahlédnu cosi, co lze popsat jen jako...

Bouři.

Temnou bouři.

Je obrovská. Biliony na biliony kilometrů do šíře. Ale je zcela černá, až na ty drobné fotonové záchvěvy – olejovitá kypící prázdnota, tak naprostá, že v ní světlo jednoduše odumírá.

Vím, co to je.

„Bouře temné hmoty,“ zašeptám.

Její přítomnost by byla sama o sobě dostatečně podivná vzhledem k tomu, že jsme jen před několika málo okamžiky byli na okraji terranského vesmíru, kde se takové prostorové anomálie vůbec nevyskytují. Ale ještě podivnější je to, že vidím i něco víc. Když zapojím přibližovací nastavení, potvrdím si své podezření. Na našem pravoboku se proti vířící temnotě té bouře stříbrně leskne... vesmírná stanice.

Je to mohutná a velmi ošklivá konstrukce, očividně postavená pouze funkčně, nikoli esteticky. Zdá se, že byla poškozena – po jejím povrchu přebíhají velké oblouky praskající energie, oslepující a bílé. Ze strany, která je k nám nejbližší, stoupají jakási oblaka: palivo, nebo pokud má posádka opravdu velkou smůlu, kyslík a atmosféra. Sráží se jako teplý dech za chladného dne a táhne je to přímo do té nekonečné bublající černoty.

Pokud jde o terranskou konstrukci, pak jsou stavební plány rozhodně zastaralé.

Ale to nevysvětluje, co tady vůbec dělá.

Nebo jak jsme se sem dostali my.

Nic z toho nedává smysl.

„Zilo?“ ozve se Scarlett. „Co se tam venku děje? Vidíš ešvářskou Zbraň? Jaký je status nepřátelský flotily? Jsme v nebezpečí?“

„My...“ Nejsem si jistá, jak na její otázku odpovědět.

„Zilo?“

Ze stanice se táhne tlustý kabel z lesknoucího se kovu. Stovky tisíc kilometrů dlouhý, stáčí se a vlní, ale pevně se na jednom konci drží té dobité konstrukce. Na druhém konci, daleko u okraje bublající bouře temné hmoty, je na obdélníkovém rámu natažená velká rtuťovitá plachta, jejíž povrch se měňavě leskne jako ropná skvrna. Připadá mi opravdu maličká, ale abych ji vůbec mohla odsud vidět, musí být ta plachta nesmírně velká.

Skoro bych si myslela, že to je...

„Neznámé plavidlo, vstoupili jste do omezeného terranského prostoru. Identifikujte se a poskytněte nám přístupové kódy, nebo na vás budeme střílet. Máte třicet vteřin.“

Hlas zapraská kokpitem, tvrdě a neharmonicky. Tep se mi o něco zrychlí, což je naprosto neúčinné.

Jiné plavidlo nevidím. Odkud ten hlas přichází?

I pokud opomineme skutečnost, že žádné kódy neznám, netuším, jestli nás kontaktoval spojenec, nebo nepřítel.

Ne že by teď moje jednotka měla dlouhý seznam spojenců.

Stisknu tlačítko komunikace v rámci jednotky a naléhavě pronesu: „Scarlett, prosím pospěš rychle na můstek. Je vyžadována diplomacie.“

„Neznámé plavidlo, identifikujte se a poskytněte nám ověřovací kódy. Neuposlechnutí bude interpretováno jako nepřátelský záměr. Zbývá vám dvacet vteřin.“

Přejeďu očima po kontrolkách a natáhnu se – každý Syldrathan starší dvanácti let je vyšší než já –, abych zmáčkla tlačítko, které náš kanál přepne z audia na vizuál. Musím zjistit, kdo nás to kontaktoval.

Tvář, která vyplní obrazovku, je zakrytá černým dýchacím přístrojem, pryč z obrazu se táhne tlustá hadice. Masku zakrývá všechno pod očima pilota a helma zase všechno nad nimi.

Dívám se však na Terrana, nejspíš původem z východní Asie, věk a pohlaví nejisté. Jakkoli podivná je moje situace, možná bude možné se s Terranem nějak domluvit – koneckonců jsme stejný druh.

„Prosím, zadržte,“ pronesu. „Snažím se zavolat Tvář mého týmu.“

„Identifikační kódy!“ dožaduje se pilot a přimhouří oči. *„Hned!“*

„Rozumím,“ potvrdím. „Nemohu kódy poskytnout, ale...“

„Narušujete terranský prostor s omezeným přístupem! Máte deset vteřin na to, abyste poskytli řádnou identifikaci, nebo na vás začnu střílet!“

Všude kolem mě ožijí poplašná zařízení, rudá světla se rozblíkájí a syldrathské symboly rozsvítí, zatímco na mě šteká hlas z reproduktoru. Slově nerozumím, ale vím, co mi říkají.

„VAROVÁNÍ, VAROVÁNÍ: PLAVIDLO BYLO ZAMĚŘENO.“

„Pět vteřin!“

„Prosím,“ řeknu. „Prosím, počkejte...“

„Pal!“

Sleduju, jak se na našich skenerech objeví maličkaté světlo.

Nemáme motory. Navigaci. Obranné systémy.

Už bychom měli být mrtví. Měli jsme shořet spolu s Aurorou a Zbraní. Ale teď se mi zdá jaksi nespravedlivé zemřít.

Světlo se blíží.

„Prosím...“

Střela dopadne.

Můstkem se prožene oheň.

BUM.

2.1

SCARLETT

Na kůži mi bíle žhne černý světlo. Můžu ochutnat zvuky kolem sebe, vzadu na jazyku cítím kov, slyším dotek a nahmatávám pachy, jak se všechno, co jsem a co jsem byla a kdy budu, trhá na kusy a spolu a spolu *a spol...*

„Scar?“

Otevřu oči a uvidím před sebou pár jiných očí.

Velký.

Černý.

Pěkný.

Finian.

„Ty jsi...?“ zeptám se.

„Bylo to...?“ řekne Fin.

„Divný,“ zamumláme.

Rozhlídnu se kolem nás, nahoru po páteři se mi šplhá podivný smolný pocit plíživého děja vu.

Stojíme v chodbě před strojovnou, právě tam, kde jsme byli před minutou, když ešvárská Zbraň vypálila pořádný paprsek planety ničícího zla přímo do našich nejoblíbenějších tváří a pak se sama rozprášila na cimprcampr. Ale radost nad radost, nakonec přece jen nejsme mrtví.

A to jsou dobrý zprávy hned z několika důvodů.

Zaprvý, samozřejmě, a budu teď mluvit upřímně, by od vesmíru bylo pěkně tupý, kdyby takový zadek, jako mám já, vyplýval

tím, že by ho spálil na popel v ohnivý explozi v hlubinách ničeho. Jako fakt, takový zadek se vidí jednou... já nevím, možná za tisíc let.

Zadruhý, znamená to, že kluk stojící naproti mně taky není mrtvý. A co je divný, je to pro mě najednou o dost důležitější, než bych připustila jen pár hodin zpátky.

Finian de Karran de Seel.

Rozhodně to není můj typ. Má spíš mozek než svaly. Věčně se cítí ukřivděně a našťavaně na celou galaxii. Ale je statečný. A chytří. A když stojí takhle blízko, nemůžu si pomoci a všímám si toho chomáče bílých vlasů a hladký bledý pleti a rtů, který jsem skoro políbila, když jsme měli umřít.

Ale to je jediný důvod, proč jsem to udělala.

Protože jsme měli rozhodně umřít, že jo?

Zíráme na sebe, jsme si vědomi toho, jak blízko u sebe stojíme. Ani jeden z nás se neodtáhne. Zadívá se mi do očí a já otevřu pusku, ale poprvý, co pamatuju, netuším, co říct, a to, co mě zachrání před tou nekonečnou trapností mlčení, když jediný, v čem jsem skutečně dobrá, je mluvení, je Zilin hlas, který zapraská v komech.

„Finiane, Scarlett, ještě pořád...?“

„Dýcháte?“ pronese Finian trochu roztřeseně.

„Očividně.“

A pak to přijde znovu. Ten stejný děsivý pocit, jako by po tvém hrobě chodila černá kočka. Pocit, že...

„Právě teď jsem dost zmatený,“ pokračuje Fin.

„Copak jsme před chvílí... nevybouchli?“ zeptám se.

Znovu se mi zadívá do očí. Pořád mezi námi cítím ten skoro-políbek a vím, že on taky. A vidím, jak se obrní, zhluboka se nadechne.

„... mrknu na to,“ řekne.

Ucítím elektrický výboj, když se konečky prstů dotkne těch mých. Vezme mou ruku do svojí a zadívá se na mě jen o vteřin-

ku dýl v němý otázce, a rozhodně není můj typ, ale já se pořád neodtahuju. A teď se ke mně naklání blíž a blíž, a i když už nejspíš neumřeme, líbá mě, a tyjo, Tvůrce, *líbá* mě, ten pocit je jako mravenčení, jako proud bzučící mi na rtech a dolů po páteři. Cítím, jak se k němu přitisknu, jak ho líbám na oplátku, všechno ve mně zvoní, když mi rukou přejede přes boky a dolů na zadek, co se ani vesmír neodvážil jen tak vyplýtvat, a zmáčkne ho úplně správným způsobem.

No, Finiane de Karrane de Seele. Hvězdy ať ti žehnají.

Kdo v celý galaxii by hádal, že to zrovna ty máš v sobě?

Naše rty se odtrhnou a jedna část mě zabolí, když se odkloní a znovu promluví do komů.

„Jo,“ ohlásí, „rozhodně jsme pořád naživu.“

„*Shromažďuji informace*,“ řekne Zila. „*Prosím, vydržte.*“

V komech to zapraská a my zůstaneme sami. Fin a já se pořád tiskneme k sobě a ten polibek mezi námi visí, a jestli jeden z nás něco neřekne, vím, že začneme znova. Vzhledem k okolnostem to pravděpodobně není nejchytřejší nápad.

Podívám se dolů na jeho ruce.

Jo. Pořád na mým zadku.

„Víš, když Zila řekla, prosím, vydržte, nejsem si jistá, že myslela zrovna tohle, de Seele.“

Nervózně se zasměje a uvolní to sevření. „Promiň.“

„Neomlouvěj se.“

A pak se zase vrhnu na jeho pusu, jen krátký setkání, tvrdý a rozpálený. Kousnu ho do rtu, když se od něj odtahuju, abych mu dala najevo, že jsem pořád hladová.

„Ale musíme přijít na to, co se sakra zrovna stalo.“

„Jo.“ Zhluboka se nadechne a o krok ustoupí, kovem obalenými prsty si prohrábne rozježenou změť bílých vlasů. „Jo, to jo.“

Pořád stojíme v tý chodbě před strojovnou a dveře jsou pořád zapečetěny. Vzduch tu ostře zapáchá spálenou plastocelí, zkratovanými dráty a kouřem. Podívám se skrz plexisklo a vidím, co to

dělo provedlo po zásahu s našimi motory, a i když nejsem expert, jsem si dost jistá, že by motory neměly být rozsekaný na padesát kousků.

„Ty motory potřebujeme k letu,“ řeknu.

„A tobě že někdo tvrdil, že se nehodíš na Techa?“

„Každý instruktor, kterýho jsem na akademii kdy měla, spolu s mým poradcem a taky velitelem divize inženýringu.“

Finian se ušklíbne a rozhlédne se. Tmavýma očima bloudí po stropě i zničený strojně. A pak zabrouzdá k mému hrudníku. Trošku mu poklesne čelist a já prakticky vidím, jak se mu za kontaktními čočkami zamžívají oči.

Co ty kluci s těma prsama mají, no fakt?

„Hele,“ lusknou prsty. „Vím, že jsou perfektní, ale teď se vážně soustřed na práci, de Seele.“

„Ale ne.“ Poklepe si na hrdlo. „Tvůj přívěsek, pamatuješ?“

Sáhnu si na krk. Na přívěsek, co jsme našli v trezoru repositáře Dominia ve Smaragdovém městě. Na každého z nás tam v trezoru čekal jeden dárek od admirála Adamse a bitevní velitelky de Stoyový. Tyler dostal nové boty, Kal pouzdro na doutníky, co mu zachránilo život, Finian propisku, což ho dost vtipně otrávil, Zila nový náušnice s jestřáby. A já jsem dostala tenhle diamantový přívěsek, ve kterém byly vyrytá slova *Vyber si plán B*. Až na to, že těsně před tím, než jsme měli být rozstřílený na molekuly, si Fin uvědomil, že to vůbec není diamant.

„Je to ešvářský krystal.“

A jo, to je divný. Našli jsme už předtím jeden ešvářský krystal v Přehybu – sondu, která Auri dovedla na Ozvěnu. Ale to ve skutečnosti nevysvětluje, proč by mi velitelé akademie dali přívěsek ze stejného materiálu.

Ani to, proč nejsme mrtvý.

Adrenalin z toho, že jsme skoro umřeli a skoro se políbili a pak jsme rozhodně neumřeli, ale rozhodně se políbili, už pomalu vyprchává a já cítím, jak se mi třesou ruce. Ale očima pořád pát-

rám po Finianově těle, zatímco on se rozhlíží po chodbě tím otráveným/zmateným způsobem, jako by se vesmír rozhodl působit nepříjemnosti právě jemu konkrétně. Končetiny má obalený tím stříbrným materiálem svého exoskeletu, kůže bledou jako duch a oči černý jak smůla přimhouřený, když najednou nakloní hlavu.

„Ne že bych si stěžoval,“ pronese opatrně. „Ale byli jsme v syl-drathský lodi zaseknutý na místě uprostřed masivní bitvy na terranském území. I kdybychom přežili ten výbuch Zbraně... neměl nás už touhle dobou rozstřílet na puzzle nějaký terranský letoun?“

Zamračím se a poklepu na kom.

„Zilo? Co se tam venku děje? Vidíš ešvárskou Zbraň? Jaký je status nepřátelský flotily? Jsme v nebezpečí?“

„My...“ Její hlas se vytratí.

„Zilo?“

A pak se podívám na Finiana a cítím to v něm, stejně jako to cítím v sobě. Ten děsivě plíživý pocit na páteři. Pocit, jako kdyby...

„Scar, tahle konverzace mi přijde... příšerně povědomá.“

„Vím, co myslíš.“

Zavrtí hlavou a zamračí se. „Bude to znít ujetě, ale mám strašně silný pocit...“

„Déjà vu.“

Zamrká. „Co je do háje *déjà vu*?“

„Pocit. Dojem, že jsi něco už řekl nebo udělal někdy dřív.“

„Aha. Jasně.“ Zuřivě přikývne. „Jo. Rozhodně mám přesně tohle. Ale Betraskani tomu říkají *tahk-she*.“

„Jo, já vím, ale na Teře to je *déjà vu*. Francouzsky.“

„Neumím francouzsky.“

„No, tak se mě drž,“ mrknu. „Něco tě naučím.“

Zilin hlas se znovu prodere komy, tentokrát zní naléhavě. „*Scarlett, prosím pospěš rychle na můstek. Je vyžadována diplomacie.*“

A mě se znovu zmocní ten pocit. Že jsme už tohle řekli, udělali... už jsme tenhle okamžik prožili. A co víc, že to skončilo

vážně, doopravdicky blbě. Natáhnu ruku a Fin mě za ni bez přemýšlení popadne a pak spolu běžíme chodbou. Finův exoskelet syčí a supí, zatímco sprintujeme a naše boty buší do kovu, když se ženeme po schodech do kokpitu.

Zila sedí na místě pilota, vypadá poněkud podeššeně, což u ní naznačuje naprostý nervový zhroucení. Na první pohled působí všechny naše vizuální senzory mrtvě – nic než černota, na všech obrazovkách. Žádný planety, dokonce ani hvězdy, což je trochu...

Ne, momentíček. Aspoň některý kamery pořád jedou. Vidím malou, omšelou vesmírnou stanici, ze které se do jinak dokonalý temnoty táhne chumel těžkých kabelů.

To nedává smysl...

Jen před pár minutami jsme byli uprostřed obrovský vesmírný bitvy na okraji terranskýho vzdušného prostoru. Kam všechny ty flotily zmizely? Kde se tu vzala tahle stanice? A proč tu nejsou hvězdy?

Zila se mi zadívá do očí, když u ní hledám odpovědi, a já vím, že to bude znít šíleně, ale jedna část mě ví ví VÍ...

„Takže také pociťujete vjemy, které naznačují, že se tento okamžik opakuje pořád dokola,“ řekne.

„Je to francouzsky!“ prohlásí Finian.

Na obrazovkách najednou zapulzuje světlo. Má tlumenou slézovou barvu, trvá to jen pár vteřin. Ale můj žaludek se ošklivě zkroutí, když mi dojde, že tam venku není jen temnota. Je tam taky nějaká... bouře. Olejnatá, převalující se hrouda temných úponků, tak velká, že mi to skoro přehřeje mozek.

Fin zamrká. „Je to...?“

„Bouře temné hmoty,“ zamumlá Zila. „Ano.“

Mrknu na komy, na jazyku cítím chuť spálenýho kovu, na několika výstupních monitorech září syldrathský písmo. Na jedný obrazovce vidím rysy jakési mladé Terranky, ale její tvář je z větší části skrytá dýchacím přístrojem pro piloty a helmou. Na límci

má dva diamantové odznaky, což znamená, že jde o poručici, ale na sobě teda rozhodně nemá uniformu Terranských ozbrojených sil. Na první dobrou bych hádala, že je to fakt hustá profesionálka, ale její hlas zní malíčko nejistě.

„Poslouchejte... musíte se identifikovat a poskytnout ověřovací kódy. Máte deset vteřin.“

Technicky vzato je Jednotka 312 hledaná za galaktický terorismus, takže se rozhodnu tak trošku mlžit, co se celý tý identifikace týká. Sčísnu si vlasy a z rukávu vyčaruju velmi uhlažený a klidný pohled, zapředu do mikrofonu.

„Ani nedokážu popsat, jak rádi vás vidíme, poručice! Mysleli jsme si, že jsme až po krk v potížích. Naše loď je poškozená, motory offline a potřebujeme vaši pomoc, přepínám.“

„Tohle je území s omezeným přístupem,“ odpoví pilotka pořád trochu roztřeseně. *„Jak jste se sem dostali? A v čem to sakra letíte?“*

„To je vážně dlouhý příběh, poručice,“ vřele a přátelsky se usměju. „Ale co se týká systémů podpory života, není to tu teď zrovna samé štěnátko a duha, takže pokud byste si nás mohli přitáhnout, koupím vám drink a budu vám o tom vyprávět.“

Následuje dlouhá odmlka, během který zatínám čelist.

„Dobrá,“ prohlásí nakonec pilotka. *„Vystřelím k vám tažné lano a přitáhnou vás do dokovacího oddílu. Ale stačí jediný špatný pohyb a rozstřelím vám zadky na maděru, ani nemrknete.“*

Usměju se. „To jsou skvělé zprávy, poručice.“

„Děkujeeem!“ vykoukne zpoza mě Finian a zamává. „Jste stejně moudrá, jako jste krásná, madam!“

Pilotčin hlas zledovatí. Ačkoli z ní vidím jen malíčko, její výraz se zcela očividně zatvrdí jako kámen. „Máte na palubě ztraceného Betraskana?“

Všude kolem nás ožijí poplašný zařízení, rudý světla se rozblíkají a syldrathský symboly rozsvítí, zatímco na nás štěká hlas z reproduktoru.

„VAROVÁNÍ, VAROVÁNÍ: PLAVIDLO BYLO ZAMĚŘENO.“

Na našich skenerech se objeví droboučká světelná čárka. Po-
dívám se na ostatní, bezradně, divoce. Nemáme motory. Naviga-
ci. Obranný systémy.

„Do prdele...“ vydechnu.

„Scar...“ zašeptá Fin.

Světlo se blíží. Naše prsty se dotknou.

„Nebojte se,“ zamračí se Zila. „Moc to nebolí.“

„... Co?“ zeptám se.

Střela dopadne.

Můstkem se prožene oheň.

BUM.

2.2

SCARLETT

Na kůži mi bíle žhne černý světlo. Můžu ochutnat zvuky kolem sebe, vzadu na jazyku cítím kov, slyším dotek a nahmatávám pachy, jak se všechno, co jsem a co jsem byla a kdy budu, trhá na kusy a spolu a spolu *a spol...*

„Scar?“

Otevřu oči a uvidím před sebou pár jiných očí.

Velký.

Černý.

Pěkný.

Finian.

„Ty jsi...?“ zeptám se.

„Bylo to...?“ řekne Fin.

„Divný,“ zamumláme.

Rozhlídnu se kolem nás, nahoru po páteři se mi šplhá podivný smolný pocit plíživýho děja vu. Stojíme v chodbě před strojnou. A radost nad radost, nakonec přece jen nejsme mrtví.

Ale...

Počkat...

Copak jsme před chvílí...?

Zírám na Finiana, jsem si vědomá toho, jak blízko u sebe stojíme. Zadívá se mi do očí a já netuším, co říct, a jediný, co mě zachrání před tou nekonečnou trapností mlčení, je Zilin hlas, který zapraská v komech.

„*Finiane, Scarlett, ještě pořád...?*“

„Dýcháte?“ pronese Finian trochu roztřeseně.

„*Očividně.*“

A pak to přijde znovu. Ten stejný děsivý pocit, jako by po tvém hrobě chodila černá kočka. Pocit, že...

„Právě teď jsem dost zmatený,“ pokračuje Fin.

„Copak jsme před chvílí... nevybouchli?“ zeptám se.

Znovu se mi zadívá do očí. A vidím, jak se obrní, zhluboka se nadechne.

„... mrknu na to,“ řekne.

Ucítím elektrický výboj, když se konečky prstů dotkne těch mých, a tyjo, Tvůrce, *líbá* mě, ten pocit je jako mravenčení, jako proud bzučící mi na rtech a...

„Přestaň,“ vyhrknu a odtrhnu se od něj. „Ne, přestaň, Fine... počkej...“

Dívám se na něj a on na mě zírá se stejným zmateným výrazem a nějak, nějak, ještě než promluví, vím, co řekne.

„Scar, mám strašně silný pocit...“

„Déjà vu.“

Zamrká. „... To je francouzsky.“

„A ty neumíš francouzsky.“ Žaludek se mi sevře.

Odstoupí ode mě a já mám pocit, jako by se mi paluba pod nohama posouvala, tam, kde dřív býval můj žaludek, je teď kostka ledu, zatímco on kouká všude kolem. Pořád jsme v chodbě před strojovnou, ve vzduchu pořád ostře visí puch spálený plastoceli, zkratovaných drátů, kouře. Když se podívám skrz plexisklo, pořád vidím zbytky motorů a vím, že nejsem žádný expert, ale tohle místo, tenhle rozhovor, nějak...

„Co to sakra je, Fine...?“

Mračí se, až má obočí celý pomuchlaný. „Tohle jsme už dělali.“

„Ale to... to není možný...“

Zvedne jedno bledý obočí, nějak se mu pořád podaří navzdory všemu se usmát. „Scar, věř mi, když říkám, že jsem si předsta-

voval, jak tě líbám, dostkrát na to, abych si uvědomil, když se mi to povede dvakrát v jednom dni.“

V komech se ozve hlas. „*Scarlett? Finiane?*“

„Zilo?“

„*Jste oba... v pořádku?*“

„Nemám tušení.“ Zatne čelist, jeho hlas zní najednou pevně. „Hele... možná to bude znít šíleně, ale vidíš teď někde před námi starou dobitou vesmírnou stanici? Bouří temný hmoty? A terranský letoun, co hrozí, že nás rozstřílí na smutné malé kousíčky?“

„*Takže také pociťujete vjemy, které naznačují, že se tento okamžik opakuje pořád dokola.*“

Fin se na mě podívá a sevře rty.

„U Tvůrcova dechu...“ zašeptám.

„Hned tam budeme,“ řekne Fin.

Adrenalin z toho, že jsme skoro umřeli a skoro se políbili a pak jsme rozhodně neumřeli, ale rozhodně se políbili, už pomalu vyprchává a nahrazuje ho nemožnost toho všeho kolem. Nohy mám jako z žele, mozek mi v lebce tiše bzučí. Ale natáhnu ruku k Finovi a pak spolu běžíme chodbou do kokpitu. Zila znovu sedí na místě pilota, znovu vypadá poněkud poděšeně, na obrazovkách znovu vidím malou, omšelou vesmírnou stanici v moři bezhvězdný temnoty i tu rozzuřenou terranskou pilotku.

Znovu.

Znovu.

Ale místo toho, aby byla jen malíičko nejistá, teď už zní úplně hystericky. „*Co se to sakra děje?*“

Zila se dívá na Finiana, kouše si jeden pramen dlouhých kudrnatých vlasů.

„Časové zkřivení?“ nadhodí Fin.

„Nedokážu přijít s jiným adekvátním vysvětlením,“ odpoví Zila.

„Do prdele,“ zašeptá on. „Efekt urobora?“

„To je ale jen teorie.“ Naše Mozkovna zavrtí hlavou, podívá se na stanici, v temný bouři za ní krátce zapulzuje fialový světlo. „A navzdory našim lekcím časové mechaniky na akademii bych to považovala za nemyslitelné.“

„Hele,“ zamračím se na ně, „jediná hodina časový mechaniky, na který jsem byla já, padla na flirtování s Jeremym a Johnathanem McClainovými...“

(Ex-přítel č. 35 a č. 36. Plusy: Jednovaječná dvojčata, oba stejně sexy. Minusy: Jednovaječná dvojčata, takže si je člověk ve tmě snadno splete. Ups.)

„... a jestli jste si nevšimli, je tady jedna fakt našťvaná pilotka...“

V komech to zapraská a přeruší mě.

„*Narušujete terranský prostor s omezeným přístupem,*“ ozve se zmiňovaná pilotka. „*Máte patnáct vteřin na to, abyste poskytli řádnou identifikaci, nebo na vás začnu střílet!*“

„Zdá se, že prožíváme časové zkřivení, Scarlett,“ vysvětlí Zila. „Ty, já, Finian, naše loď... Jakkoli bizarně to zní, stále se nám tu dokola a dokola opakuje několik minut.“

„Deset vteřin!“

„Je to časová smyčka, Scar,“ řekne Fin. „Jsme v nějaký časový smyčce.“

„Která končí naší smrtí,“ kývne Zila. „A resetuje se do momentu, kdy jsme se sem dostali. Jako Uroboros. Ten had z egyptské a řecké mytologie, co si požírá vlastní ocas.“

Znovu se na ně zamračím. „To není možný.“

„Je to extrémně nepravděpodobné,“ souhlasí Zila. „Ale jakmile eliminuješ nemožné, to, co zbyde, a je jedno, jak nepravděpodobné...“

„*Byli jste varováni!*“ vyštěkne pilotka. „*Zahajuji palbu!*“

Všude kolem nás ožijí poplašný zařízení, rudý světla se rozblíkají a syldrathský symboly rozsvítí, zatímco na nás štěká hlas z reproduktoru.

„VAROVÁNÍ, VAROVÁNÍ: PLAVIDLO BYLO ZAMĚŘENO.“

Na našich skenerech se objeví droboučká světelná čárka. Podívám se na ostatní. Nemáme motory. Navigaci. Obranný systémy.

„Nebojte se,“ řekne Zila.

„Moc to nebolí,“ zamumlá Fin.

Natáhnu se po jeho ruce, strach mi promění žaludek v kus ledu.

„Doufám, že máte pravdu,“ vydechnu.

„No, jestli ne... chceš se ještě trochu pomuchlovat?“

BUM.

2.3

SCARLETT

Černý světlo žhne. Můžu ochutnat zvuky kolem sebe, jak se všechno trhá na kusy a spolu a spolu *a spolu*...

„Scar?“

Otevřu oči a uvidím před sebou pár jiných očí.

Finian.

„Co...“ zeptám se.

„To má...“ řekne Fin.

„Bejt,“ zamumláme.

Rozhlídnu se kolem nás, déjà vu se mi zase šplhá nahoru po páteři. Zase stojíme v chodbě před strojovnou. A radost nad radost, nakonec přece jen nejsme mrtvý.

Zase.

Zírám na Finiana, a i když je to všechno nemožný, jsem si vědomá toho, jak blízko u sebe stojíme. A malililičkatá část mě si uvědomuje taky to, že když jsme tohle dělali naposled, tenhle bleďý krásný kluk mě asi tak... za pět vteřin políbil. Ale zbytek mě, ta rozumná část, ječí na moje ženské orgány, ať kurva sklapnou, protože koho zajímá, co se stalo, když jsme tohle dělali předtím, vaječníky, *zásadní je, že TOHLE SE UŽ STALO.*

„Co to sakra je, Finiane?“ zašeptám.

„*Finiane?*“ zapraská v komech hlas. „*Scarlett?*“

Fin na ně poklepe a rychle promluví. „Jsme tady, Zilo.“

„Zase,“ dodám.

„Navrhuji, abyste sem oba hned přišli. Rychle.“

Nemožnost toho všeho kolem mi proměnila nohy v žele, mozek mi v lebce tiše bzučí. Fin mě popadne za ruku a pak spolu běžíme chodbou do kokpitu. Zila znovu sedí na místě pilota, znovu vidíme převalující se temnotu, krátký záblesky světla, vesmírnou stanicí. Všechno je stejný, jako když se tohle stalo předtím, a u Tvůrce, my jsme tohle už jednou dělali, *UŽ JSME TO JEDNOU ZAŽILI*.

Až na to, že tentokrát...

„Kde je ta pilotka?“ zeptá se Fin. „Ta Terranka, co nás rozstřílela?“

„Její loď je támhle,“ kývne Zila. „Vidím ji na senzorech. Ale nezahájila rádiové spojení.“

„Počkat...“ zadívám se na Zilu a Fina a mozek mi jede na plné obrátky, až mě z toho bolí hlava. „Ty... myslela jsem si, že jste říkali, že jsme v časový smyčce.“

„To je to nejpravděpodobnější řešení vzhledem k současným datům.“

„No a neměla by na nás teda ječet a vyžadovat identifikační kódy? Neměla by dělat pořád dokola tu samou věc?“

Zila se zakousne do konce jedné kudrny a zírá na maličkou tečku na našich sondách. Rychle něco natuká do blikajícího řídicího panelu a zamumlá si pro sebe.

„Zajímavé.“

Všude kolem nás ožijí poplašný zařízení, rudý světla se rozblíkají a syldrathský symboly rozsvítí, zatímco na nás štěká hlas z reproduktoru.

„VAROVÁNÍ, VAROVÁNÍ: PLAVIDLO BYLO ZAMĚŘENO.“

„Pro Tvůrce, to už by stačilo...“ zabručím.

Natáhnu se a dlaní najdu tu Finianovu.

Podívá se mi do očí a pevně zmáčkne.

Zila zírá na letoun na senzorech a pořád si kouše ten pramen vlasů.

„Velmi zajímavé.“

BUM.

2.4

SCARLETT

Černý světlo žhne, jak se všechno trhá na kusy a spolu *a spol...*

„Scar?“

Finian.

Zírám mu do očí a světla kolem nás potemní. Všude kolem nás ožijí poplašný zařízení, zatímco na nás šteká teď už známý hlas z reproduktoru a mně spadne žaludek až někam do kalhot.

„VAROVÁNÍ, VAROVÁNÍ: PLAVIDLO BYLO ZAMĚŘENO.“

„Tak jo,“ povzdechnu si, „tenhle den mě už fakt nebaví.“

„Scarlett? *Finiane?*“

„Jsme tady, Zilo,“ odpoví Fin.

„*Pilotka se na nás znovu chystá střílet. Tentokrát ještě rychleji.*“

„Hele,“ zasyčím do komů a snažím se udržet, abych se nerozječela, dokud se můj hlas nerozsype na milion střípků spolu se zbytkem mě, „možná jsem nestudovala temporální fyziku, možná jsem jen blbá, ale jestli jsme zaseklý ve smyčce, nemělo by všechno kolem nás probíhat pořád úplně stejně?“

„*Moje výstupy ohledně té stanice jsou shodné,*“ řekne Zila. „*Gravitonové výkyvy bouře, energetická stopa, kvantové proudění – všechno v tomto scénáři se pokaždé zcela shoduje.*“

Elektřina zapraská, když se Finovy konečky prstů otřou o moje. „Víš, že nejsi hloupá,“ řekne mi. „Netuším, proč o sobě takhle mluvíš.“

Podívám se na šedý kov všude kolem nás. Na záblesky, který

se odráží ve velkých pěkných očích toho kluka, co mě drží za ruku. A pak to uvidím.

Protože jo, možná nejsem Mozkovna týhle jednotky. Ale jestli jsme zaseknutý v časový smyčce a pokaždý se chováme jinak, a ta pilotka tam venku, co do nás tak ráda střílí, se taky chová pokaždý jinak, existuje jediný řešení.

Eliminovat nemožné.

To, co zůstane, jakkoli nepravděpodobné, je pravda.

„Ta pilotka je s námi uvězněná ve smyčce,“ řeknu.

„Ty nejsi jenom pěkná Tvářička!“ usměje se Fin.

„Ha, povedená hříčka.“

Jeho úsměv maličko potemní, když se mu zadívám na rty. A ve chvíli, kdy přitisknu svou pusou na tu jeho, když mi polibek opětuje, mi dojde, že jsou i horší způsoby jak umřít, znova a znova a znova.

BUM.

3

TYLER

„TYLERE!“

Stěny kolem mě jsou duha.

Země se mi pod nohama chvěje.

V puse mám krev a nad hlavou se mi vzdouvá stín tak obrovský a hluboký a temný, že vím, že pohltí celou galaxii, když to dopustím.

Nesmím to dopustit...

Sklání se nade mnou Syldrathanka, za ní se jako svatozář blýská kaleidoskop světla. Je krásná. Zářivá. Mladší než já, ale nějak taky starší, a její oči jsou fialkové a vlasy vypadají jako spředené zlato a já vím, že je pro mě celý svět, ačkoli netuším proč.

„TYLERE!“

Hlas se sem nese z mojí minulosti rovnou do budoucnosti – jiná dívka, kterou jsem znával, ale nikdy ne doopravdy, křičí zpoza hranic času a smrti. A já vím, že se mi snaží říct něco důležitého, ale ta Syldrathanka přede mnou natáhne ruce, má je pokryté krví (mojí krví) a ze zlatých vlasů najednou kape rudá a...

„... ještě to můžeš napravit, Tylere Jonesi...“

„Já ne...“

„Tylere Jonesi.“

Možná nezbyde nic.

Není nic, co...

„Tylere Jonesi!“

Otevřu oči a do mozku se mi zabodnou kopí z jasného světla. Zamrčkám na siluetu nad sebou.

Syldrathanka, jako ta z mého snu, krásná, zářivá. Ale tam, kde byly vlasy zlaté jako světlo hvězd, je teď půlnoční temnota, stejně tak se táhne jako pruh barvy přes její oči a leskne se jí na zvlněných rtech.

„Konečně vzhůru,“ pronese Saedii s jedním obočím maličko pozvednutým. „Přemýšlela jsem, jestli hodláš prosperat celou válku.“

Moje mysl zvoní a světla jsou příliš jasná, pulzování těžkých motorů otřásá bio-lůžkem pode mnou. Na paži mám kožní náplast, v puse kovovou příchutí stimů a ve vzduchu cítím pach anti-septik. Trošku mě bolí dýchat.

Jsem na lodi, dojde mi. Černý kov. Syldrathský styl. Ale světlo je šedé, ne rudé, takže jsme v Přehybu...

„U Tvůrcova dechu,“ zakašlu, „c-co se stalo?“

„Není to jasné?“ Saedii se na židli opře a zvedne vysoké černé boty, jeden ostrý podpatek si zapře o okraj lůžka vedle mě. „Sko-ro jsi umřel, Tylere Jonesi.“

„... Kde to jsem?“

„Na palubě mojí lodi. *Shika'ari*. No...“ Rychle se rozhlédne a odhodí si silný černý cop z ramene. „Aspoň tedy teď je to moje loď.“

„Poslední, co si pamatuju... byla bitva na *Kusanagi*.“ Zvednu se na jednom lokti, v hlavě mi buší, jako kdybych tam měl válečný buben. „Utekli jsme z cely. Zaútočili na nás tvoji lidi.“ Znovu bolestí zamrčkám, paměť mám zamlženou, ten podivný sen se mi pořád přehrává před očima. Jako by mě přejela nákladní gravolod'.

... ještě to můžeš napravit...

„Evakuovali jsme se... v únikových podech?“

„Terranští zbabělci na *Kusanagi* na tvůj pod stříleli.“ Saedii se ušklíbne, až se jí zaleskne jeden z naostřených špičáků. „Ale já už jsem byla na palubě *Shika'ari*. Naše obranná síť jejich střelu zarazila, než tě zasáhla. Blízkost exploze ale vyřadila tvůj pod

z provozu, zkratovala ti systémy podpory života. Skoro jsi umřel, než jsme tě zachránili.“

Nakrčí jedno ostré černé obočí.

„Ale my jsme tě vyléčili.“

Podívám se jí do černě lemovaných očí, do tmavě fialových duhovek přecházejících do šedé. Její tvář je samý ostrý úhel, dokonalá symetrie, chladná a panovačná.

„Zachránila jsi mi život.“

Nakloní hlavu. „A ty mně.“

V tu chvíli ucítím dotek jejích myšlenek. Opatrný, jako by se chtěla ujistit, jestli to všechno, co jsme sdíleli ve vězeňské cele na *Kusanagi*, bylo opravdové. Odhalení o syldrathské krvi v mých žilách se mi do mysli pořád zabodává jako ledový střep. Myšlenky na matku-Cestochodkyni, o které mi táta nikdy neřekl, se svíjí jako kouř.

Pamatuju si i ty ostatní pravdy, které jsme sdíleli. Pravdu o její pokrevní linii. Jméno jejího otce. Lež, kterou mi její bratr řekl. Ale než se stihnu moc rozzuřit při vzpomínce na zradu svého přítele, myšlenky na Kala mě zavedou k Auri, pak ke Scarlett a...

„Země,“ zasyčím a sednu si. „Nezlomení válčí se Zemí.“

„Ano.“

„Musíme to zastavit! Galaxie zmítaná válkou, to přesně Ra'haam chce!“

Saedii pokrčí rameny a našpulí černé rty. „Tak to se na ně usmálo štěstí.“

„Kde to sakra jsme?“ zvednu se z postele, hlava se mi točí, když se vyškrábu na nohy. „Musíme...“

Saedii se postaví, je tak vysoká, že si hledíme skoro z očí do očí. Položí mi jednu ruku na hrud', aby mě uklidnila. Cítím vůni jejích vlasů, kůže, květů liasovníku a stopy krve. Vzpomenu si, jak mi přitiskla rty na tvář, když jsme se loučili. Na pohled v jejích očích, její hlas v mé mysli, když jsem kryl její útek.

„Máš odvahu, Tylere Jonesi. Tvoje krev je pravá.“

„Právě teď jsme v procesu taktického ústupu,“ řekne Saedii. „Bitva s *Kusanagi* si vybrala svou daň. Přežil ji jen *Shikaari* a jedna další loď. A obě plavidla utrpěla značné škody.“

„Potřebuju mluvit se svými lidmi z velení Aurory,“ trvám na svém. „S admirálem Adamsem a bitevní velitelkou de Stoyovou... závisí na tom osud celé galaxie...“

„Měl by sis dělat starosti s vlastním osudem, Terrane. Ne s osudem galaxie.“ Její prsty se na mojí hrudi zacukají a přitisknou se trochu silněji. „Koneckonců jsi teď můj zajatec. A tvoji lidi mi projevili opravdu nepěknou pohostinnost, když jsem byla v jejich péči. Veškerí mí podřízení si myslí, že jsem tě měla nechat umřít v tom únikovém podu.“

Moje mysl se vrátí k posledním minutám v zajetí. K té potyčce u podů, k těm očím, kdysi hnědým, teď modrým, které se zabouraly do těch mých. Mysl nepřítele, hlas kamarádky, který mě prosil, ať zůstanu.

Tylere, nechod'...

Cat...

Miluju tě, Tylere.

Saedii se mi dívá do očí. Její ruka pořád spočívá na mojí hrudi, cítím teplo její kůže skrz terranskou uniformu, kterou jsem ukradl. Ona se zase převlékla do barev Nezlomených – ostré černé linie, ještě ostřejší křivky pod nimi. Pořád si umím vybavit pohled na ni svlečenou do spodního prádla v tom přístěnku, když se budu snažit, ale zoufale se pokouším si ho nevybavovat, protože lidi, kteří mají krev Cestochodců, očividně dovedou slyšet myšlenky druhých a to poslední, na co bych teď měl myslet, je...

„Co se stalo s *Kusanagi*?“

„Loď utrpěla závažné poškození, stáhli se.“ Nakloní hlavu. „Proč tě to zajímá?“

„Na palubě byli Terrani,“ odpovím. „Moji lidi.“

„A vážně tě zajímá tohle? Nebo tvoje milenka?“

„Tylere, nechod'...“

„Cat není moje...“

„Byla.“

Přikývnu, polknu. „Ale to už není Cat.“

„Mhm.“

Saedii se ke mně nakloní, pohyby má jako had, pozoruje mě skrze dlouhé černé řasy. Když se budu trochu snažit, vycítím to z ní – radost z bitvy, ze které jsme právě uprchli, nadšení z pachu krve, kouře a ohně. Skoro jako by tím byla... opilá. A hele, já vím, že teď jsou v sázce mnohem důležitější věci, ale jedna část mě si nemůže pomoci, prostě vidím, jak dobře vypadá. Vzpomenu si, jaký to byl pohled, když jsme bojovali bok po boku, jak jí svítily oči a ve mně pulzovala krev.

Saedii mi tiskne konečky prstů na hrudník.

„My Válkonoši máme takové pořekadlo, Tylere Jonesi. *Anai la'to. A'le sénu.*“

„Neumím syldrathsky.“ Zamračím se na její nehty, dlouhé a černé, které se mi teď boří do kůže. „A tohle bolí.“

„Dnes žij,“ přeloží, „zítra zemřeme.“ Přejede mi prsty po hrudi dolů, nehty se zadrhnou o látku. „My, kteří jsme se zrodili pro válku, se naučíme neplýtvat časem na zbytečnosti. Prázdnota ví, kdy náš čas vyprší.“

Přikývnu, myslím na cokoli kromě těch částí jejího těla, které se na mě teď tisknou. „Taky máme takové pořekadlo. *Carpe diem.* Užívej dne.“

Černé rty se zkroutí do úsměvu. „Naše je lepší.“

Zamrkám, když se mi její nehty zaboří ještě hlouběji do kůže. „Přestaň.“

„Tak mě donuť.“

„Nedělám si legraci,“ zavrčím a odstrčím její ruku.

Když se moje kůže dotkne její, pohne se a rychle jako blesk mě popadne za zápěstí.

Zalapám po dechu, když mi do ramene vystřelí bolest, pulzování v mojí hlavě je rázem zapomenuto, protože se mi snaží

zkroutit ruku v nějakém chvatu. Vytrhnu se jí a couvnu se zdviženými rukama. „Saedii, co to sakra...“

Ale ona se blíží dřív, než vůbec něco dořeknu, úsměv se promění v zavrčení, naznačí úder do mého obličej. O něco rychleji, než jsem schopný vnímat, mi sevře ramena rukama a kolenem mě nakopne mezi nohy.

Naštěstí pro mě na mě Saedii tenhle pohyb zkusila už několikrát – teda, moje nádobíčko se v tu dobu zas tak šťastně necítilo, ale znáte to, chybami se člověk učí. Naskočí moje svalová paměť a já její výpad zablokuju.

„Zešilela jsi?“

Napřáhne se pěstí, aby mi jednu ubalila, ale já přenesu váhu a uhnu stranou. Nechám na ni působit její vlastní setrvačnost, strčím ji do zad, až vrazí do stěny, zuřivě se ke mně otočí.

Její kopanec mě zasáhne přímo na solar a já zakopnu o bio-lůžko a složím se na zem, vyheknu, když na mě dopadne těžká váha.

Saedii mi teď sedí na hrudi, tiskne mi zápěstí k zemi. Copánky jí podél tváře padají jako černá opona, nakloní se blíž, dech jí syčí v plicích. Na bledé pleti vidím fialovou šmouhu, s hrůzou si uvědomím, že si rozsekla ret. „Pro Tvůrce, omlouvám se, já...“

Moje slova odumřou, když zuřivě přitiskne pusu na moji.

Hlavou se mi prožene asi tak tisíc myšlenek najednou. Vzpomenou si, že tohle je holka, která kolem krku jen tak pro zábavu nosí náhrdelník z usekaných palců svých předchozích nápadníků. Rozená válečnice, vychovávaná ke krveprolití, dcera samotného Hvězdovraha. Připomenou si, že Nezlomení jsou ve válce se Zemí a technicky vzato jsem tu vězeň – ona je moje věznitelka, můj nepřítel. Tam venku zuří válka o celou galaxii a já tu ležím a na mně sedí dva metry syldrathské válečnické princezny.

Problém je, že na sobě mám právě ty *dva metry syldrathské válečnické princezny* a všechny tyhle myšlenky se vlastně moc nedostanou ke slovu.